

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1635. usque ad annum 1643

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1779

VD18 9011888X

§. 50. Frustranea Caroli Regis sollicitudo pro concilianda pace.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67406)

equitatu reversus, denuo in prælium rediisset: Tum vero ancipiti Marte aliquamdiu pugnatum, donec appetens nox prælium dirimeret, & æquata utrinque clade & decore Rex æque ac Comes sua quisque castra repeterent. Cecidere Regionum circiter mille octingenti, atque inter eos Lindseyus Comes supremus belli Præfectus, cujus filius inter captos numerabatur; nec tamen rebellibus incruenta fuit victoria, quam sibi adscriperant; cæsis enim suorum plusquam mille quingentis, Bletskium, & Carolum Essexium pluresque alios magni nominis Tribunos, præter centum quinquaginta vexilla, amisere: nihilominus rebelles sibi solis victoriæ gloriam vindicantes Essexiæ Comitem Westmonasterii immenso aggratulantium applausu exceperunt, eique in rei optime gestæ præmium quinque librarum millia dono dederunt.

Sæc. XVII.
A. C. 1642.

§. L.

*Frustranea Caroli Regis sollicitudo
pro concilianda pace.*

Cum autem tam Londini quam alibi secretæ multorum indignationes audirentur, & non pauci ad Curiam utriusque criminationem devenirent, eo quod Rex a suis subditis tam indignè
Tt 3

Rusworth
Vol. V.
p. 52. & 26.
Thoiras
Hist. d'Angl.
l. 20. p. 336.
Calmet Hist.
Univ. l. 152.

Sæc. XVII. habitus, velut abjectissimum manci-
 A. C. 1642. pium impune vilipenderetur, ac de-
 pressa ejus auctoritate Puritani supre-
 mum Regni Regimen sibi arrogarent, ideo hanc calumniam a se amoturi pa-
 cis condiciones Regi præscribere de-
 creverunt, adeo tamen duras, ut illas
 a Rege, salva sua auctoritate, nun-
 quam acceptandas prospicerent, ipsi
 vero ex hac ipsa repulsa Regem a pace
 alienum, ac unice Parlamentum op-
 primere intentum convitari possent.
 Erant autem condiciones sequentes.
 I. Omnes Regii Ministri, nisi sint a
 Parlamento approbati, suis amovean-
 tur officiis. II. Cuncta Regni negotia
 in Parlamento decidantur. III. Regia-
 rum prolium Moderatores, ejectis fa-
 mulis, quibus illæ nunc utuntur, dein-
 cept ab utraque Curia seligantur. IV.
 Regiæ Proles absque Parlamenti con-
 sensu, matrimonio non jungantur. V.
 Leges contra Jesuitas, Sacerdotes &
 Catholicos pronuntiatae absque omni
 venia exacte executioni dentur. VI.
 Proceres Catholici a Parlamento ex-
 cludantur, eorumque Filii in Prote-
 stantium Religione educantur. VII.
 Abolitis innovationibus Regimen Ec-
 clesiasticum ad meliorem normam re-
 ducatur, & Rex Prædicantibus de con-
 gruis redditibus prospiciat. VIII. Rex
 revo-

revocet sua decreta contra Parlamenti Sæc. XVII.
 edictum de conscribendis militibus. A. C. 1642.

IX. Cunctos & præsertim quinque Senatores officiis suis amotos Rex pristinae dignitati restituat, illosque innocentes declaret. X. Omnes criminum rei a Parlamento in jus vocentur, & puniantur. XI. Præteritorum criminum oblivio a Rege oblata admittatur, sed cum exceptionibus ad Parlamenti arbitrium addendis. XII. Arces ab illis gubernentur, quos Rex nominaverit, & Parlamentum ratum habuerit. XIII. Rex milites & satellites præter morem conductos dimittat. XIV. Rex arctum fœdus cum Batavis, ceterisque Protestantibus ineat pro defensione Religionis contra Papam, eique adhærentes, & propterea subditos suos in Parlamento excitet, ut pro Palatina Vidua, ejusque prolibus in Electoratum & ditiones suas remittendis validam opem ferant. Arrogantes hæc propositiones nimis luculenter testabantur, quod Parlamentum Regi duntaxat nudum Regis nomen, sibi vero plenam auctoritatem arrogare intenderet: nihilominus Rex fufius ad hæc propositiones respondit, eisdem exprobrans, quod ad opprimendam ejus auctoritatem præprimis nova legum interpretatione arbitrariam potestatem invexerint, postea novam

T t 4

&

Sæc. XVII. & a Rege independentem milites con-
A. C. 1642. ducendi auctoritatem sibi arrogarint, Hullensem urbem Regi eripuerint, & Hothami perfidiam tutati sint, atque in vulgus enormes calumnias contra Regem sparserint. subditos minis & pœnis a Rege abalienarint, Regiis domesticis Eboracum ad Regem venire, vel pecunias recipere inhibuerint, necnon exiguam pecuniarum summam, quam Rex pro emendo pane mutuo acceperat, interceperint, ipsumque Regem cum suis ibidem obsessum tenuerint. Præ ceteris vero Rex ægerime tulit, quod Parlamentum Regios Ministros amoveri postulasset, haudignarus, quod non tam hosce Viros a Rege electos peteret, quam quod Regium jus eos feligendi impugnare intenderit. Postea Rex amare querebatur, quod hi Senatores non modo nullam curam de Regia auctoritate, juribus, & ejus securitate tanquam *Principis* haberent, sed ipsum etiam jure, quod ex Dei & naturæ jure ipsi tanquam *privato homini* competeret, exspoliare conati sint, dum ei proles suas in matrimonio collocandi, & educandi jus, libertatemque adimere præsumerent. *Æquissimæ hæc Regis querelæ* adeo non rebellium subditorum animos movebant, ut etiam Regi ad pacem rursus invitanti objicere non erubescerent,

cerent, quod ipſus conciliandæ paci obſiſteret, cum adhucdum ejus milites innumeras exercerent violentias, & ipſemet jaſtatæ hujus pacis beneficio belli Authores protegendi juſ ſibi afferere niteretur, ac tempore ſat impotuno, quo nempe Curiz Senatores tanquam perduelles declaraffet, pacem offerret, Catholicos & præcipue Hibernos in ſuo exercitu aleret, necnon bellicos apparatus, veſtesque militares Parlamento auferri juſſiffet, ut bellum Parlamento inferre poſſet. Haſ vero calumnias Rex æquiori jure in Senatores rejecit, eiſdem objiciens, quod ipſe quidem jam die vigefima tertia Junii ſeveriſſimis pœnis exactam diſciplinam militibus ſuis injunxiſſet, Parliamentum vero pariter ſub ſignis ſuis Hibernos haberet, & ad bellum Regi ſuo inferendum centies mille libras ſterlingicas ad coercendos Hibernos deſtinatas impendiſſet, & ex Curia tam ſuprema, quam inferiori, Senatores Regi addictos plusquam ducentos quinquaginta partim vi, partim promiſſis, partim minis & pœnis ejeciſſet. Cum vero ad haſce Regis querelas Senatores reſpondere haud poſſent, novis criminationibus cauſſam ipſius deteriorẽ reddere certabant, hancque in rem die vigefima ſecunda Octobris

T t 5

ſcri-

Sæc. XVII.
A. C. 1642.

Sæc. XVII. scriptum in vulgus spargebant, quo
A. C. 1642. Regi objectabant. I. Quod repudiato
 Effexiæ Comitis libello supplici, omnem pacis spem aperta sua necessitudine cum Papistis irritam fecerit. II. Plures Papistæ exterius Anglicanam Religionem simularint, ut in Regis exercitu militaria obire possent munia. III. Ipsemet Rex Protestantium Religionem tueri simularit, ac propterea quosdam Papistas a suis signis dimiserit, interim vero ex Lancastrienti carcere plures Sacerdotes & Jesuitas extrahi iusserit. IV. In Wallia Meridionali Herbertum Protestantibus infensissimum in supremum Regii exercitus Imperatorem nominarit, in Septentrione vero Catholicum Neocastri Comitis exercitum recenti milite Hamburgi & in Dania conscripto auxerit, necnon ad Aulam suam Hibernos admiserit. V. Econtrario plures Anglos tanquam perduelles declararit. VI. Jesuitæ alique pecunias pro Rege in exteris regionibus corraderent. His ita objectis fallacia rebellibus familiari, Senatores profitebantur, quod nullo averfionis affectu, nec sinistra erga Regem voluntate, nec justis ejusdem prærogativis, honori, vel illius auctoritati quicquam derogandi animo arma sumplerint. Ad hæc vero Rex eis respondit, quod a-

ver-

versam ipsorum voluntatem sat luculen-^{Sæc. XVII.}
 ter testati essent, dum eorum copiae ^{A.C. 1642.}
 Regem suum debellare non erubuerint:
 falsum autem esset, quod Papismo fa-
 veret, aut Jesuitas &c. liberos dimisisset,
 cum in Lancastriensi carcere Catholicorum
 nullus fuisset detentus, nec ipse unquam
 de delectu in Dania vel Hamburgi habendo
 cogitarit: quod autem Catholicos in suo
 exercitu retineret, & Lancastriæ incolis
 in sui defensionem arma sumere permisisset,
 se ad id extrema, ad quam a suis perfidis
 subditis fuisset redactus, necessitate
 compulsus fuisse, ac juri naturæ consentaneum
 esse reposuit, ut a Protestantibus derelictus,
 oppressus, & ad incitas redactus oblatam
 a Catholicis sibi semper fidis opem acceptaret.
 Interim vero accepto nuperæ cladis nuntio
 Londinenses cives ingenti concutiebantur
 metu, ac non pauci ex Equitatus Anglici
 Tribunis, sinistri prælii periculo territi,
 fuga elapsi sunt: non deerant igitur, qui
 Regi persuaderent, ut cum copiis suis
 Londinum moveret, ipse autem Barburiensi
 arce & Brugh-toniano Palatio expugnatis
 prævie Londinum die sexta Novembris
 diploma transmisit, quo cunctis rebellibus,
 si a Parlamenti signis dilapsuri essent,
 plenam delicti veniam pollicebatur: altera
 autem

Sæc. XVII. autem die Rex Oxonium delatus, Parliamenti Legatos, qui novam pacificationem obtulerant, excepit, eorumque propositionibus, quas sinceras fore credidit, annuere, armorumque cessationi subscribere haud dubitavit: Verum se denuo delusum brevi experiebatur, Parliamentum enim Londinenses cives armis instructos Comitis Essexiæ copiis adjunxit, ac propositæ pacis immemor, suos Legatos revocavit, nec non Downingus & Marschallus Puritani Prædicantes plusquam Pontificia auctoritate quingentos illos milites nuper a Rege captos illo juramento solverunt, quo se arma contra Regem nunquam sumpturos antea promiserant. Præterea utriusque Curix Senatores Essexiæ Comiti negotium dabant, ut nulla mora Lodinum cum copiis suis contenderet, Regemque aditu prohiberet: postea Scotos rebelles rogarunt, ut cum toto suo exercitu sese in Angliam effunderent, suasque copias Parlamento contra Regem aggregarent. Quoniam vero rebellis exercitus plusquam viginti quatuor armatorum millia recenseret, Regiisque copiis numero & animositate prævaleret, Rex Radingam profugere compulsus est, copiis suis Oxonium ad hiberna dimissis. Postmodum Northumbriæ, Cumbriæ & West-

Westmoriæ Provinciæ ad regias partes Sæc. XVII.
 accessere, vicissim quoque Parlamen- A. C. 1642.
 tum Essexiæ, Cantabrigiæ, Heliæ, ~~et~~
 Hartfordiæ, Nortfolciæ, & Suffolciæ
 Provincias, necnon Nordonicensem ur-
 bem ad armorum societatem sibi con-
 junxerat, ceteræ vero Provinciæ, ci-
 vitatesque neutri parti adhærere sta-
 tuebant, fuerunt tamen a Parlamen-
 to prohibitæ.

§. LI.

*Consilium Constantinopolitanum ad-
 versus Calvinianam fidei confes-
 sionem a Cyrillo Lucare
 editam.*

Eodem hoc anno Parthenius, qui Cy- *Concil. Col-*
 rillo Berroheni e Sede sua dejecto, *lect. tom. 21.*
 Patriarcha Constantinopolitanus crea-
 batur, Mense Majo Constantinopoli al-
 teram habuit Synodum, in qua denuo
 Calviniana fidei Confessio a perfido Cy-
 rillo Lucare olim Patriarcha Constan-
 tinopolitano edita tanquam orthodoxæ
 Græcorum fidei omnino contraria dam-
 nata est. Hujus Synodi censura, &
 decretum, quod *Confessio Orthodoxa* in-
 scribitur, in Moldaviam a Parthenii
 Legatis eodem anno allatum, ibidem-
 que confirmatum, Jassii seu Giasii ty-
 pis mandatum fuit: inde autem ortum
 videtur,